

До Сдружение „Национална мрежа за децата“

ОТВОРЕНО ПИСМО

От СТИЛИЯН АЛЕКСАНДРОВ

e-mail: salexandrov@abv.bg , тел: 0888 288073

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,

На 1.2.2022г. Европейския съд по правата на човека осъди за пореден път държавната администрация на РБългария по делото Pavlovi v. Bulgaria.

Това е поредното решение, в което се констатира нарушение на правото на неприкосновеност на семейния живот поради невъзможността за осъществяване на нормални контакти между родител съгласно чл.8 от ЕКПЧОС /Европейска конвенция за защита правата на човека и основните свободи/.

Не случайно това решение е постановено от комитет от трима съдии, тъй като става въпрос за т.н. повтарящи се нарушения !!!

Осъдени са следните държавни органи и институции:

- **Министерство на труда и социалната политика /МТСП/ и Държавна агенция за закрила на детето /ДАЗД/ или т.нар. „социалните служби“**, които само изготвят поредния доклад с констатации, не предприемат необходимите социални действия за нормализиране на отношенията между родител и дете, не сигнализират прокуратурата за неизпълнение на съдебните решения, изготвят доклади и становища в противоречие на Закона за защита на детето и Правилник3ЗД, както и на собствените си нормативи и заповеди.
- **МВР** – най-много да констатира нарушенията, без да изпълнява съдебните решения в нарушение на Закона за МВР по защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред;
- **Българската Прокуратура** - прокуратурата често бездейства и е пасивна, като неизпълнението на съдебните решения за нея не е престъпление по НК ;

- **Българския Съд** - съдът най-много да констатира, че поради продължителното пребиваване на детето при единия родител (който го настройва срещу другия и е основният виновник за създаденото отчуждение), в негов интерес е да остане да живее с родителя – нарушител на закона или да не се вижда с другия, в противоречие на защита „интереса на детето“, неговото психическото и физическо здраве, Конвенцията на ООН за правата на детето, Семейен Кодекс, Закона за защита на детето, Конституцията на РБ.

През изминалите години Европейският съд неведнъж е достигал до такива заключения по сходни казуси по български дела:

- Mihailova v. Bulgaria (Application no. 35978/02), 12 January 2006;
- Bevacqua et S. c. Bulgarie (no 71127/01), 12 June 2008;
- Mincheva c. Bulgarie (requête no 21558/03), 2 septembre 2010;
- Lyubenova c. Bulgarie (Requête no 13786/04), 18 octobre 2011;
- Meirelles c. Bulgarie (requête no 66203/10), 18 décembre 2012;
- Aneva and Others v. Bulgaria (applications nos 66997/13, 77760/14 et 50240/15), 6 Avril 2017;
- X and Y v. Bulgaria (Application no. 23763/18) 6 February 2020.

Очевидно е крайно време този модел да бъде разчупен и да се предприемат ефективни мерки, за да не бъдат осакатявани детските души от най-ранна възраст!

България е платила 22 257 859 лв. обезщетения на свои граждани по изгубени дела пред Европейския съд по правата на човека според служебният министър на правосъдието Крум Зарков,

Сумата е платена от българския данъкоплатец.

Тези суми не бяха ползвани за детски надбавки, пенсии или социални помощи.

ЕСПЧ: България е сред най-осъжданите държави в Европа за нарушаване на основни човешки права.

„По делата им ще ги познаете“

СЕМЕЕН КОДЕКС в сила от 01.10.2009 г.

Глава девета - ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ РОДИТЕЛИ И ДЕЦА

Родителски права и задължения

Чл. 122. (1) Носител на родителски права и задължения по отношение на ненавършилите пълнолетие деца е всеки родител.

(2) Родителите имат равни права и задължения, независимо дали са в брак.

.....

Правото да се упражняват родителските права може да се отнеме или ограничи в специално производство по ограничаване или лишаване на родителя от родителски права по 131 и 132 от СК, с участието на прокурор.

Вярно е, че във всеки един диспозитив на съдебно решение за уреждане на отношенията между разделени родители има текст „Съдът ... предоставя упражняването на родителските права на ...“.

Съдът, с този диспозитив не може да предостави родителските права, на който и да е от родителите, защото този родител е титуляр на тези права по силата на закона.

Очевидният извод е, че каквото и да е казал законодателя с нормите на чл.127 ал.2 и чл.59 ал. от СК, волята му не може да се тълкува като възможност за съда да ограничава родителските права, защото същият законодател е предвидил много строг специален ред за постигането на този резултат. Смисълът на чл.127 ал.2 от СК (упражняването на родителските права) и 59 ал.2 от СК (на кого от родителите се предоставя упражняването на родителските права) трябва да отговаря на смисъла на чл.123 (родителските права се упражняват по общо съгласие на двамата родители) и на смисъла на чл.131 и чл.132 от СК (ограничаването и лишаването от родителски права да се прави в изключителни случаи).

По тази причина законодателят не е възможно да е дал на съда власт да премахне общото право и съгласие на двамата родители за упражняване на родителските права.

По така изтъкнатите причини следва, че **ТР №1/2016 на ОСГК на ВКС е немотивирано и необосновано,** в чийто диспозитив се открива, че

1. „Съдът може да разреши по реда на чл. 127а СК пътуването на ненавършило пълнолетие дете в чужбина без съгласието на единия родител само за пътувания в определен период от време и/или до определени държави, респ. държави, чийто кръг е определяем.

2. Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 СК изключва възможността родителските права да бъдат предоставени за упражняване съвместно на двамата родители в случай, че не се постигне споразумение по упражняването им.“

Самото тълкувателно решение страда от тежко вътрешно противоречие в мотивите си.

ВКС сам признава, че „По правило титуляр на родителските права и задължения в пълния им обем и въз основа на собствен и независим титул от този на другия родител, е всеки един от двамата родители.“ ВКС признава, също че „Законът изисква родителските права и задължения да се упражняват от родителите в интерес на детето (а не в свой собствен б.а.), да се осъществяват заедно и поотделно от родителите, и по общо съгласие на родителите.“ ВКС подчертава в мотивите, че „В редица специални закони се изисква съвместно упражняване на родителските права, независимо от брачния статус на родителите, когато с тях се засягат особено важни за детето права и интереси (определяне на име, промяна в гражданството, издаване на паспорт и пътуване в чужбина, религиозното възпитание на детето, даване на съгласие за осиновяване).“

И въпреки това ВКС решава, че „поради липсата на съгласие и с цел защита интересите на децата, съдът следва да предпочете единия от родителите, на когото да възложи

упражняването на родителските права“. Не звучи убедително уточнението, което ВКС прави, че възлагането на непосредственото упражняване на родителските права се изразявало в „непосредствената, ежедневна отговорност за отглеждането и възпитанието на децата.“, защото каквото и да означава „възлагане“ на отговорност на единия родител, то със сигурност не означава отнемане на отговорност от другия.

Ако не съществуваше задължителната съдебна практика произтичаща от ТР №1/2016 на ОСГК на ВКС, родителят нямаше да е принуден да иска нему да се възложи упражняването на родителските права – каквото и да означава това. В този смисъл, **настоящият казус е показателен, как задължението за съда да посочи отглеждащ родител,**

само по себе си разпалва родителският конфликт.

Прави впечатление специфичният начин на формулиране на тълкувателния въпрос: „Изключва ли разпоредбата на чл. 59, ал. 2 СК възможността родителските права да бъдат предоставени за упражняване съвместно на двамата родители?“.

Имплицитно в начинът на формулиране на въпроса, необосновано ВКС внушава някакъв несъществуващо върховенство на нормата на чл.59 ал.2 над останалите норми на СК и на цялото българско законодателство. Такова върховенство не съществува и въпросната разпоредба, дори да фигурираше в Конституцията, пак щеше да е обект на задълбочено тълкуване за съответствие с другите норми на българското и международното право.

Рестриктивният начин, по който е зададен тълкувателният въпрос, създава натрапчиво усещане, че е

търсен въпрос на вече желаня отговор.

Академичната общност също признава, че родителски права не може да се отнемат с възлагане на правата само на единия родител.

"Мисленето е трудно...Затова повечето хора съдят!"-

Карл Юнг-швейцарски психолог и психиатър от немски произход, близък сътрудник на Зигмунд Фройд. Създава направление в психологията, наречено „аналитична психология“.

ПРАВОТО НА ДЕТЕТО

да живее с неговите родители е залегнало в чл. 9, § 1 от Конвенцията за правата на детето, ратифицирана и обнародвана с ДВ бр. 55/ 12.07.1991 г.

Чл. 9, § 3 КПД изисква от присъединените държави да зачитат правото на детето, което е отделено от единия или от двамата си родители, да поддържа лични отношения и контакт с тях редовно, освен ако това противоречи на неговите висши интереси. Чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС) прогласява правото на семеен живот като основно, защитата на което присъединената към Конвенцията държава е длъжна да осигури. Така признаването на

връзката дете – родител, което произтича от двете Конвенции, намира и конституционно основание (чл. 14 и чл. 47 КРБ), има естествени психологически проекции.

Родителското отчуждение я нарушава, а може да причини необратими последици, които са вредни както за детето, така и за неговите родители.

Държавна агенция за закрила на детето (ДАЗД)

От „Методически указания за работа по случай на деца в риск от родителско отчуждение“ утвърдени от д-р Ел.Лилова – председател:

„С поведението си при развод и възникнал продължителен спор за родителските права, родителите могат да отключат постоянно емоционално страдание и тежки случаи на разстроено детско и юношеско поведение, свързано с отчуждаването на дете от родител. Прогресивно нарастващите случаи на такава злоупотреба на родителите поставят въпросите за необходимостта и възможната защита на правата и интересите на децата в случаите на родителско отчуждаване и последиците им върху разстроено детско поведение – агресивност, импулсивност, емоции на омраза и гняв към околните и себе си.

Какво е родителското отчуждение:

Общоприето мнение е, че разводът, в който децата биват използвани едновременно като цели и оръжия в битката между родителите се отразява сериозно върху емоционалността на детето. Във фамилната война за правата над детето родителите могат да отключат постоянно емоционално страдание на подрастващия индивид. В името на тази война понякога родителите стигат до крайности, включително и до **отчуждаване/отвличане на детето от другия родител**. Един от първите автори по темата за отвличане на дете от родител Huntington твърди, че **от гледна точка на самото дете, „открадването на детето е злоупотреба с детето“**, разрушава чувството му на базисно доверие в света около него, а породеният травматичен ефект на всички събития, които придружават отвличането на детето,

очевидно и несъмнено е насилие над детето. (Huntington, 1982).“

ДАЗД: „Забранената любов на „другия“ родител /отговор на писмо/

Източник: <https://sacp.government.bg/чзв/здравейте-разведена-съм-с-дете-на-0>

„...Децата имат изключителна сензитивност. Когато майката и бащата са разделени и малчуганът няма възможност да се вижда с някой от тях, той често заменя пътя от жилището на единия до жилището на другия с едно мислено пътуване между травмата и надеждата. Стига се до т. нар. „конфликт на лоялност“, при който детето се опитва да бъде добро и примерно в очите на отглеждащия го родител, като потиска потребността си от общуване и с другия. Така, за да се справи с мъчителното емоционално състояние, в което се намира, то започва подсъзнателно да го игнорира. Да проектира върху образа му негативни черти, на принципа на „гроздето е кисело“. По този начин се опитва да убеди само себе си, че всъщност няма чак такава нужда от него. Това от своя страна може да доведе до

синдром на родителското отчуждение.

А последициите от него не закъсняват - гризане на ноктите, нощно напикаване, хиперактивност или обратното – свръхпасивност. 37,7% от децата, попаднали в този капан, понижават успеха си, 19,6% имат проблеми с дисциплината а 17,4% страдат от дефицит на внимание. Разбира се, в различните случаи, тези маркери се проявяват по различен начин, но при всички положения

детето има вроден глад за енергията на всеки един от двамата си родители.

Това е мотивът за родовата памет. Отговорът на тази потребност се нарича на психоаналитичен език „едипова триангулация“ - т.е. детето да намери най-хармоничния за него начин да се (съ)постави И с образа на майката И с образа на бащата. Така постига вътрешно равновесие и си отработва модели за двете половини на човечеството.

И нещо много важно – когато майката или бащата намерят причина детето им да не се срещне с някой от тях, заради възникнали препятствия (както е в момента) то може привидно да приеме аргументите и да изглежда „разумно дете“. Вътрешно обаче започва да тлее усещането, че може да бъде пренебрегнато при появата на първата трудност, което подкопава самооценката му. И обратното – *ако родителите му засвидетелстват, че който и да е от тях е готов, въпреки трудните обстоятелства (и особено при такива) да премине „през девет планини и да скъса девет чифта обувки“, за да го види – това укрепва неговото усещане за ценност и цялостност.*

Вие сама ще прецените как да процедирате, осланияйки се на опорните точки, които намирате по темата. „Инстинктът“ също ще Ви помогне да постъпите така, че да останете с усещането за правилно взето решение, а не с горчивия привкус на

пировата победа.“

Съдия Геновева Илиева – Районен съд Варна в статия „Институционалното безсилие пред родителското отчуждение-историята на две деца“: „Отчужденото дете се превръща в осакатен човек, неспособно да изгради нормални и здрави отношения с друго човешко същество. Остава осакатено завинаги. В зрелите си години би възприело ролята на „насилник“ или на „жертва“ в своето семейство, ако е способно да създаде такова и тогава историята ще започне отначало, ще се повтори със същия пагубен резултат, но с други участници в нея. Рано или късно жертвата ще се противопостави на насилника. Това противопоставяне може да се осъществи с насилие спрямо отчуждителя. Насилието може да бъде насочено и към други жени или мъже, които отчужденото дете ще срещне в живота си, за да отмъсти за причиненото му страдание.

Това би превърнало отчужденото дете в психопат.“

Съдия Пенка Христова – Апелативен съд Варна, дипломиран психолог-Източник - „По закон и съвест“: https://www.youtube.com/watch?v=jnXGNyM_rFg

„Ако детето бива лишено от баща си след 1,5 години /навършените от детето/, а и преди това, това означава, че детето цял живот ще има проблем с реда, със закона, с правилата..“

„Общо взето отчуждението от майката се плаща понякога с много тежки хронични заболявания, проблеми с връзките, психични заболявания. За съжаление се отключват психози при деца или като възрастни.

За съжаление се наблюдават и опити за самоубийство...“

Правни мотиви обосноваващи тезата, че родителското отчуждение е домашно насилие :

Съгласно чл. 2 от ЗЗДН принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права е домашно насилие. Личното право, от което сме принудително ограничени от извършителката е правото ни на личен и семеен живот по чл.8 от ЕКПЧОС.

Правото на семеен живот е лично право, чийто основен елемент е възможността родител и дете да се радват на взаимната си компания. Затова се мотивираме със задължителната практика на ЕСПЧ, която може да бъде обобщена със следните дела срещу България:

Пенчеви срещу България – Възможността за родител и дете да се радват на взаимната си компания е основен елемент на защитеното от ЕКПЧОС право на семеен живот по чл. 8. „53. На първо място Съдът отбелязва, че възможността на родител и дете да се радват на взаимната си компания представлява основен елемент от семейния живот и е защитен по силата на чл. 8 от Конвенцията..“

Мейрелес срещу България – „...значението хода на изтичащото време без контакт между детето и родителя, е от съществено значение и само по себе си нанася непоправими вреди....“

Михайлова срещу България – „...предприемането на мерки от държавата за събирането на разделени дете и родител е право и на детето и на родителя, които са засегнати от раздялата им. Тези мерки трябва да са ефективни, сиреч да доведат до събирането на детето и родителя....“

Минчева срещу България – „...Мерките за събиране на разделените дете и родител трябва да са ефективни, защото целта на ЕКПЧОС е да дава защита на ефективни, а не илюзорни права. За целта носителят на засегнатото право, трябва да разполага с юридически инструменти, които да му позволят ефективно да защити това свое право, като самият инструмент трябва да дава защитата бързо, за да не се обезсмисли тази защита от вредите от хода на времето....“

В България Правилникът за прилагане на Закона за закрила на детето определя насилието над деца като „всеки акт на физическо, психическо или сексуално насилие, пренебрегване, търговска или друга експлоатация, водеща до действителна или вероятна вреда върху здравето, живота, развитието или достойнството на детето, което може да се осъществява в семейна, училищна и социална среда“. В Националната програма за превенция на насилието и злоупотребата с деца (НППНЗД) това определение е разширено, като се посочва, че в българското законодателство определение на понятието „насилие“ е дадено в параграф 1 от Допълнителните разпоредби на Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето, както следва:

1. „насилие“ над дете е всеки акт на физическо, психическо или сексуално насилие, пренебрегване, търговска или друга експлоатация, водеща до действителна или вероятна вреда върху здравето, живота, развитието или достойнството на детето, което може да се осъществява в семейна, училищна и социална среда;

3. „психическо насилие“ са всички действия, които могат да имат вредно въздействие върху психичното здраве и развитие на детето, като подценяване, подигравателно отношение, заплаха, дискриминация, отхвърляне или други форми на отрицателно отношение, както и

неспособността на родителя, настойника и попечителя или на лицето, което полага грижи за детето, да осигури подходяща подкрепяща среда;

5. „пренебрегване“ е неуспехът на родителя, настойника и попечителя или на лицето, което полага грижи за детето, да осигури развитието на детето в една от следните области: здраве, образование, емоционално развитие, изхранване, осигуряване на дом и безопасност, когато е в състояние да го направи.

Наред с това в НППНЗД са използвани и определения, заети от други български законодателни документи, включително определението за „домашно насилие“, съдържащо се в **член 2, алинея 1 от Закона за защита от домашното насилие -(ЗЗДН):** „Домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, **психическо, емоционално** или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпругеско съжителство.“

Важно е да се отбележи, че в **член 2, алинея 2 от ЗЗДН** определението за домашно насилие е разширено с цел осигуряване на защита от други, по-прикрити и често по-малко отчитани форми на домашно насилие: „За психическо и емоционално насилие върху дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие.“

Тази концепция е включена и в НППНЗД и определения, заимствани от Общ коментар № 13, където е използвано определението за насилие в член 19, точка 1 от Конвенцията за правата на детето: „**всички форми на физическо или умствено насилие, посегателство или злоупотреба, липса на грижи или небрежно отношение, малтретиране или експлоатация, включително сексуални престъпления**“.

Емоционално (психическо) насилие

Член 11 от Закона за закрила на детето специално посочва, че всяко дете има право на закрила срещу „въвличане в дейности, неблагоприятни за неговото физическо, психическо, нравствено и образователно развитие“, както и срещу „нарушаващите неговото достойнство методи на възпитание, физическо, психическо или друго насилие.“

Освен това, както е посочено в раздел 5 по-горе, в семейна среда, **чл. 125, ал. 2 от Семейния кодекс** забранява „методи на възпитание, които уронват достойнството на детето“, а **чл. 2, ал. 2 от Закона за защита от домашното насилие**, осигурява достъпа до правосъдие на децата, които са свидетели на домашно насилие (форма на емоционална вреда за децата).

Съгласно задължителните постановки на **ППВС № 1/1974 г.,)** под „интереси на децата“ по **смисъла на СК** се разбират всестранныте интереси на децата по тяхното отглеждане и възпитание - по начин, който да осигурява тяхното нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие (чл. 124 СК). А в част II. на постановлението се сочи, че предоставянето на родителските права спрямо децата следва да се основава на интересите на децата, преценени с оглед на следните обстоятелства: родителски качества, полагани грижи и умения за възпитание, подпомагане подготовката за придобиване знания, трудови навици и др., морални качества на родителя, социално обкръжение и битови условия, възраст и пол на децата, привързаност между деца и родители и между децата, помощ на трети лица и др.

За ефикасността на защитата на детето и положението му, значение имат още: отчуждаване на детето по вина на отглеждания родител спрямо другия родител и

обратно – създаване на пречки на родителя, който отглежда детето, за осъществяване на личните отношения с другия родител.

Най-добрият интерес на детето се определя в съответствие с легалната дефиниция по § 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето, която по същината си отразява елементите, подлежащи на преценка при оценяването и определянето на **най-добрите интереси на детето, посочени от Комитета за правата на детето в Общ коментар № 14/2013 г. към Конвенцията за правата на детето: възгледите на детето, идентичността на детето, запазване на семейната среда и поддържане на взаимоотношенията, грижа за детето и неговата закрила и безопасност, уязвимо положение, право на детето на здравеопазване, право на детето на образование.**

Викторианската епоха и „правото на бабата“

Широкоразпространено е разбирането, че само жената може да е пълноценен родител и да се грижи за децата по модела от Викторианската епоха, когато бащата е работил повече от 12 часа извън своя дом, а майката е била ангажирана изцяло с домакинството и отглеждането на децата. Този модел идващ от нашите баби е залегнал и в съдебните решения, като 96% от съдебните решения са „в полза“ на майката. За свое удобство съдът е възприел и разпрострял дискриминационните постановки на Постановление на ВС №1 от 1974г., че „майката е по-пригодна за отглеждане“ на децата не само от женски пол, но и от мъжки. Ролята на бащата е изключена на практика, въпреки милионната човешката история.

Днес съвременната психология, като наука категорично опровергава съществуването на т.нар. „по-добър родител“, като ясно са изяснени уникалните роли на двамата родители и значението им при развитието на детето. Принудителното отстраняването на родител от живота на дете е проява на жестокост. На практика „висшият интерес на детето“, многократно цитиран в съдебните решения се състои в отсъствието на родител, който е принуден да заплати на „системата“ немалко парични средства за адвокатски хонорари, „експертизи“ и др. през годините само, за да вижда детето си, за които си действия е определян като насилник.

Очевидно е, че в „системата“ е наложен женския пол и женски типове на поведение, отсъства мъжкото и мъжество, като са възприети теории на бабите при отглеждане на децата.. Вероятна причина за това е, че бабите днес са висши държавни чиновници или на върха в т.нар. „система за опазване висшия интерес на детето“, „патологично са възприели последиците от развода си“, в климакс с типичната биология и прояви на емоционална нестабилност и раздразнителност.

Ето един актуален пример от 2024г.: **„Жестокото убийство на мъж в София: Задържаната тъща е бивш консул в Тайланд..“**

<https://btvnovinite.bg/bulgaria/zhestokoto-ubijstvo-na-mazh-v-sofija-zadarzhanata-tashta-e-bivsh-konsul-v-tajland.html>

Съдебната практика противоречи на съвременните факти:

„Условна присъда за майката, изхвърлила бебе от 7 ет.“ -4.9.2019г. Мироглед-
<https://mirogled.com/news-view/uslovna-prisda-za-maikata-izkhvrlila-biebie-ot-7-iet-babata-nievinna>

„Стряскащи подробности за момчето, задържано за убийството на майка му в Пловдив Събраните до момента доказателства сочат, че обвиняемият е бил обект на системно домашно насилие“ – 15.10.2024г. VESTI.bg - <https://www.vesti.bg/bulgaria/striaskashti-podrobnosti-za-momcheto-ubilo-majka-si-v-plovdiv-6211000>

„Осъдиха до живот майката от Сандански, която уби двете си деца..“-2024г. – 24 часа-
<https://www.24chasa.bg/bulgaria/article/18082006>

„31-годишна жена е убила 8-годишната си дъщеричка с нож. Кървавата трагедия е станала тази сутрин в пловдивското село Желязно.“ – 01.06.2022г. -
<https://frognews.bg/novini/samotna-maika-ubi-deteto-noj-poseгна-sebe.html>

„ПОТРЕС! Ето как е убито бебето в Перник. Майка и дъщеря бяха арестувани за убийство на бебе“ – Вестник СТРУМА 15.6.2017г.

„Майка от Перник пусна клип как бие и тормози малкото си дете.“- 19 юли 2020-
Dariknews

«10 г. затвор за жена, убила партньора си. Престъплението е извършено през 2017 г. в столичния кв. „Толстой“» -5.5.2022г. – Dnes.bg

„Дъщеря уби 57-годишната си майка в Перник“.- 19.03.2018-Frognews-
<https://www.dnes.bg/temida/2022/05/05/10-g-zatvor-za-jena-ubila-partniora-si.529144>

„Жестокост: Майка уби петте си деца в Германия, едно оцеля по чудо..“-16.6.2021г.-
Novini.bg-<https://novini.bg/sviat/eu/666547>

“Майка, причинила смъртта на своето 4-годишно момиченце, е накарала 13-годишната си дъщеря да ѝ помогне да погребее сестричето си. Тленните останки на детето бяха намерени в задния двор на дом в Северна Каролина, се казва в заповедта за претърсване на имота.”-19.6.2021г. – bgvoice.com-<https://bgvoice.com/maika-ubi-deteto-si-i-nakara-po-goliamata-mu-sestra-da-i-pomogne-da-go-pogrebe-v-torbi-za-bokluk>

„Майки убийци: Шокиращи случаи на жени, които са убили децата си - Истинско Престъпление. 11 жени, които шракнаха и убиха децата си по ужасяващи причини.“ -
<https://bg.jf-staeulalia.pt/11-women-who-snapped>

„Тези 3 психологически типа майки отглеждат убийци!“ -София, България 22 Ноем. 2017, - https://blitz.bg/zdrave/tezi-3-psikhologicheski-tipa-mayki-otglezhdad-ubiytsi-sred-tyakh-liste_news559499.html

Директорът на Центъра за приложна криминология в Университета на Бирмингам Елизабет Ярдли определи три основни типа майки, които правят децата си убийците. Според нея тези жени могат да бъдат разделени на три вида: антимайка, майка Uber и пасивна майка. Тя обясни това, заявявайки, че децата слушат родителите си, предполагайки, че те знаят по-добре, но това не винаги е така, съобщава Huffington Post.“

„Безсилието ражда насилие. Невъзможността ни да се справим с дадена ситуация, ни предизвиква да прекаляваме с реакциите си“, казва Диана Гинова - психолог и психотерапевт.

Друга възможна причина са наложените т.нар „експерти“ при съдебните експертизи, като квалификацията на вещите лица много често не отговаря на изискванията на Наредба №2 от 26 октомври 2011 г. за Условиата и реда за извършване на съдебномедицинските, съдебнопсихиатричните и съдебнопсихологичните експертизи, включително и за заплащане на разходите на лечебните заведения, издадена от министъра на правосъдието, министъра на вътрешните работи и министъра на здравеопазването (обн. в ДВ. бр.91 от 18 ноември 2011 г.) и на Наредба № 1 от 22 януари 2015 г. за Придобиване на специалност в системата на здравеопазването, издадена от Министерството на здравеопазването (Обн. ДВ. бр.7 от 27 Януари 2015г., изм. и доп. ДВ. бр.83 от 27 Октомври 2015г., доп. ДВ. бр.88 от 8 Ноември 2016г., изм. и доп. ДВ. бр.58 от 23 Юли 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.54 от 16 Юни 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.79 от 21 Септември 2021г., попр. ДВ. бр.81 от 28 Септември 2021г., изм. и доп. ДВ. бр.96 от 19 Ноември 2021г.).

Съгласно тези нормативни актове съдебнопсихологичен експерт може да бъде психолог със специалност по клинична психология и по възможност със специална подготовка по съдебна психология, а съдебнопсихиатричен експерт може да бъде лекар със специалност съдебна психиатрия, лекар със специалност по психиатрия и лекар със специалност детска психиатрия.

„Психично страдащият и отчуждаващ родител често е образован, интелигентен и добре вграден в социума...“

-Съдия Геновева Илиева – Районен съд Варна в статия „Институционалното безсилие пред родителското отчуждение-историята на две деца“:

“Родител, който отчуждава детето от другия родител, като го манипулира и внушава негативно отношение към него, е родител с нисък родителски капацитет, неспособен да упражнява родителските права. Това поведение не следва нито да се извинявани, нито да се оправдава, без значение в коя фаза на синдрома се намира детето.

Психично страдащият родител често е образован, интелигентен и добре вграден в социума...”

Родителското отчуждение е домашно насилие от психологическа гл.т. съгласно DSM-5 (*The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders – Диагностическо и статистическо ръководство на психичните заболявания на Американската психиатрична асоциация*):

Според Алън Кемп - Професор по социология в Pierce College, Гиг Харбър, Вашингтон, Съединени щати в книгата си „Злоупотреба в семейството“, домашното насилие се определя като „форма на малтретиране, извършено от лице, с което жертвата има или е имала близки лични отношения“. (Kemp, P.36) Освен това, клиничните и учебни дефиниции и категории на детско психологическо малтретиране, намиращи се в Таблица 3-1 от книгата на Алън Кемп, Злоупотреба в семейството, на страници 72-77, могат лесно да бъдат приложени към PAS, показващ това като форма на домашно насилие чрез психологическо малтретиране.

Тези категории са:

- **Отхвърляне (отхвърляне)**
- **Тероризиране**
- **Поквара (corrupting)**
- **Отказване на основна стимулация, емоционална отзивчивост или наличност**
- **Ненадеждно и непоследователно родителско поведение**
- **Психично здраве, медицинско или образователно пренебрегване**

Цялата предпоставка на родителското отчуждение е да изолира и отчужди децата от целевия родител или всяко друго лице, което подкрепя целевия родител. Ако отчуждителят използва заплахи или клеветнически тактики, за да принуди жертвите да се съобразят, това може да се разглежда като тероризиращо. (Kemp, P. 225-228). Освен това **словесното очерняне, тормоз и експлоатация на целевия родител е много забележим и ключов индикатор за PAS-синдром на родителско отчуждение. Освен това DV включва експлоатацията и използването на децата за лична изгода.** По този начин в PAS, когато децата се използват за унищожаване на целевия родител чрез отказ на посещение или връзка между целевия родител и децата или се използват за парични печалби като прекомерни разходи извън издръжката на детето, те са в афект от извършване на домашно насилие. Именно поради тези причини PAS или отчуждаването на децата от целевия родител може да се разглежда като форма на домашно насилие.

Когато родител ОТХВЪРЛЯ дете, защото децата проявяват някаква любов или привързаност към целевия родител, това е форма на злоупотреба.

Това не е само форма на отхвърляне, но и на ТЕРОРИЗИРАНЕ. Всъщност, отказът на детето да дойде в дома на целевите родители от страх да не загуби условната любов на отчуждаващия се родител е страх, а страхът е ужас.

След това има ПОКВАРА, РАЗВРАЩАЩО ВЛИЯНИЕ (corrupting). Когато родител-отчуждаващ откаже да изпълни съдебните заповеди и каже на децата, че и те не трябва, това е поквара. Това учи децата, че са над закона и следователно са имунизирани срещу властта на съда. Когато родител подаде фалшиви твърдения за малтретиране и убеждава децата да направят същото, това е поквара. Когато родител-отчуждаващ казва на децата лъжи за целевия родител и че всичко, свързано с целевия родител, е незаконно, неморално и

отвратително, това е поквара. Всъщност това е форма на дискриминация и предразсъдъци, които покваряват съзнанието на децата.

След това нека разгледаме **ОТКАЗВАНЕТО НА ОСНОВНАТА СТИМУЛАЦИЯ, ЕМОЦИОНАЛНА ОТГОВОРНОСТ ИЛИ НАЛИЧНОСТ.**

Като отказват да позволят на децата да имат връзка с целевия родител, без причина, освен тяхната собствена нужда да контролират бившия съпруг, отчуждаващите се родители им отказват от основните елементи на стимулация, емоции и достъпност с целевия родител. Всъщност целевият родител няма почти никаква възможност да се защити от фалшивите твърдения. Въпреки че те ще ви накарат да повярвате, че те или децата се страхуват за живота си и че целевият родител е бил насилник, това обикновено е необосновано или доказано от съдилищата като измислица. Без основание за този отказ, **Отчуждаващият родител отказва на децата им топла и любяща връзка с целевите родители. По този начин причинява**

НЕНАДЕЖДНО И НЕПОСЛЕДОВАТЕЛНО РОДИТЕЛСТВО.

Тъй като на децата е отказана връзка с целевия родител, им е отказана и надеждна и последователна родителска ситуация, а отчуждаващият се родител е доказал, че не могат да бъде родител последователно и надеждно в подкрепа на отношенията на двама родители с децата. Това ни довежда до

ПСИХИЧНОТО, МЕДИЦИНСКОТО И ОБРАЗОВАТЕЛНОТО ПРЕНЕБРЕГВАНЕ, ЗАНЕМАРЯВАНЕ. Когато родител отчужден откаже да изпълни множество отделни съдебни заповеди за консултиране, той отрича психичното здраве на децата си. По този начин психическото пренебрегване се е случило, както е дефинирано в DSM IV като *Malingering*. (V65.2) и чрез пренебрегване на детето (V61.21).

Ако въпреки съдебните разпореждания или искания и препоръки, отчуждителят продължава да обижда, словесно малтретира и омаловажава целевите родители на детето пред тях, това поведение е **ДЕГРАДИРАЩО И ОБЕЗЦЕНЯВАЩО** някого, когото децата някога са уважавали и обичали и в повечето случаи тайно искат връзка с тях. Това пренебрежение и неуважение към целевия родител пред детето е друга форма на психологическо малтретиране, тъй като трайно засяга възгледа им за този целеви родител, което се прехвърля в техния възглед за себе си. Това създава изкривено усещане за реалността, за самите тях и тяхната способност да се доверяват и точно да преценяват другите.

Когато родител умишлено саботира връзката с целевия родител, като отказва да разреши посещения, обаждания или каквато и да е форма на здравословна комуникация, без доказателства за злоупотреба, това се нарича **ИЗОЛАЦИЯ.**

Освен това, когато родител първоначално е разрешил непрекъснат контакт с децата по време на раздялата и периода на развода, но се отказва от това, като им отказва посещение, особено когато разберат, че бившият им съпруг има нов партньор, това е **изолация и злоупотреба.**

Това се нарича още повторен брак като тригер за Синдрома на родителско отчуждение и може да бъде разгледано допълнително в статията от д-р Ричард Уоршак, Няма съмнение, че това е изолация и по този начин психологическо насилие.

(<http://www.fact.on.ca/Info/pas/warsha00.htm>)

И накрая, ЕКСПЛОАТАЦИЯ. Когато родител използва децата като пионки, за да отвърне на бившия си съпруг, че вече не ги обича или да ги контролира допълнително, това е експлоатация. Когато отчуждаващ се родител използва децата и прави неверни твърдения за злоупотреба, тероризирайки децата, за да заявят, че мразят целевия родител, това е ЕКСПЛОАТАЦИЯ. Когато родител използва децата за парични печалби, но все пак не позволява на децата връзка с целевия родител, това е ЕКСПЛОАТАЦИЯ. Когато се съберат всички тези фактори, е лесно да се види как коалиции между поколенията, родителско отчуждение, синдром на родителско отчуждение, заплетени взаимоотношения, триъгълници и граници без граници могат да бъдат класифицирани като детско психологическо малтретиране в ситуация на развод.

След като обобщим всичко в DSM (*The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders – Диагностическо и статистическо ръководство на психичните заболявания*) се стига до извода:

Отчуждителят е с личностно разстройство, антисоциално личностно разстройство,

(под №301.7). (https://en.wikipedia.org/wiki/Antisocial_personality_disorder) !!!

Антисоциалното личностно разстройство, известно още като **социопатия** е психично разстройство, при което страдащите от него не зачитат общоприетите норми за правилно и грешно и игнорират чувствата и правата на останалите. Хората, с този проблем имат склонността да манипулират, да се държат зле с другите без да проявяват признаци на съжаление или вина за това.

По-честите признаци на това психично разстройство са:

- незачитане на общоприетите правила,
- цинично и неуважително поведение,
- арогантност и чувство на превъзходство,
- нахърняване на правата на останалите хора,
- враждебност и лесна раздразнителност,
- липса на емпатия,
- невъзможност да предвиди негативните последици от собственото, деструктивно поведение,
- липса на чувство за собствена отговорност.

Източник: https://bg.wikipedia.org/wiki/Психично_разстройство

През 2022г. Родителското отчуждение и психологическите последици от това са включени като официално признато заболяване в **МКБ-11 (ICD-11 version 2/2022)** в групата на **QE70 Проблеми, свързани с основната група за подкрепа, включително семейни обстоятелства!**

<https://icd.who.int/browse11/lm/en/#/http%3a%2f%2fid.who.int%2fid%2fentity%2f812634854%2fms%2funspeified>

Проф. Вихра Миланова-началник на Клиниката по психиатрия към Александровска болница в София:

„Поне една четвърт от световното население има психични разстройства.“

„Даже в друго изследване този брой стига до 40%.

Отнесено към нашето население, приблизително една четвърт имат някакви психични разстройства“, Тези данни цитира в предаването „Нощен хоризонт“ на 11.04.19 в 13:22.

Министерство на здравеопазването Национална стратегия за психично здраве на гражданите на Република България 2021 – 2030 г.:

„Световната здравна организация (СЗО) дефинира здравето като състояние на пълно физическо, психическо и социално благополучие, а не просто като отсъствие на болест или недъг. По същата логика психичното здраве не може да се определя просто като отсъствие на психична болест, а като психологично благополучие (т.е. чувство, усещане за благополучие) и/или адекватна приспособимост, съобразена с обществено приетите стандарти на човешки отношения.

Според дефиницията на СЗО психичното здраве е способността на зрялата личност да изгражда хармонични отношения с другите и да участва творчески в изменението на биологичните и социалните условия на заобикалящата среда.

Психичното здраве има комплексен характер и в неговото развитие и случване участват биологични, психологически, образователни, възпитателни, социални, икономически и културални фактори. Тази мултифакториална генеза на психичното здраве обуславя и необходимостта от комплексен подход за неговото развитие и подобряване.

НАСИЛИЕТО:

Насилието е мултифакторен феномен, резултат от сложното взаимодействие между политически, социално-икономически, културални и личностови фактори.

Връзката между насилието и психичното здраве е безспорна.

На него се пада една четвърт от тежестта на психичните разстройства като депресия, тревожност, хранителни разстройства, поведенчески проблеми, опити за самоубийство, самонараняване и незаконна употреба на наркотици. Това води до по-ниски образователни постижения и помалко перспективи за заетост, рисково сексуално поведение, наднормено тегло и развитие на други незаразни болести. Насилническото поведение може да се предава от поколение на поколение. Предотвратяването на малтретирането и други несгоди в детството дава възможност на децата и юношите да реализират пълния си потенциал за здраве, развитие и благосъстояние през целия жизнен път.“

РОЛЯТА НА СЕМЕЙСТВОТО ЗА РАЗВИТИЕТО НА ДЕТЕТО

В практиката на фамилните терапевти е доказано, че всяко отклонение от оптималните параметри на структурата на семейната система води до някаква патология. Тя може да се показва в живота на семейството като влошени взаимоотношения, неблагоприятна съдба, агресивност или зависимости, както и влошено здравословно състояние.

С нарушенията в семейната структура могат да бъдат свързани проблеми от различно естество – здравословен проблем на някой от семейството, психосоматични заболявания, поведенчески проблеми, зависимости.

Стереотипите на взаимодействие играят важна роля за психичното и соматичното здраве на членовете на семейството.

Многобройни изследвания сочат, че стил на емоционално общуване в семейството, в който доминират негативни емоции, постоянна критика, унижения, заплахи към партньора, недоверие – води до понижени самооценка и самоуважение, ръст на вътрешното напрежение, тревогата и агресията, и като следствие до невротични и психосоматични разстройства.

Семейството и агресивността

Семейството е един от най-важните фактори влияещи върху агресивността.

От него в най- голяма степен зависи наличието или липсата на агресивно поведение в детето.

Тъй като именно в семейството възниква и се извършва първичната социализация, е необходимо подробно да бъдат установени факторите, формиращи моделите на агресивно поведение в самото семейство.

Важно значение за установяване и развитие на агресивно поведение при детето има семейството и характера на взаимоотношения в него.

Ролево функциониране на семейството и неговите нарушения. Характеристика на патологичните роли.

Някъде през 30-те години (на 20-ти век) американски психиатри, наблюдаващи семейства с болен от шизофрения установяват специфични роли на членовете на семейството. Те извеждат като особено важна ролята на майката, наричайки я

„шизофренногенна майка”, като ролята на бащата е минимална. Тази „шизофренногенна майка” обикновено е мъжеподобна, много волева, силна, доминираща, властна, малоемоционална, с успешна външна дейност (професионална), заема високи позиции в социума, на нея се крепи семейството, тя е извънредно рационална с практическа невъзможност към проява на емпатични реакции. Тя носи една главна черта – амбивалентност (двойственост) по отношение на значимите хора. Едновременно ги обича, но не може да прояви чувствата си. Това ѝ състояние поражда в нея чувство за вина. Тя е преследвач. Обикновено тя преследва бащата. Той е женоподобен, слаб, лишен от собствено мнение, пасивен. Семейството се явява тиранично. В качеството на преследван съпругът напълно приема предложените правила на играта. Той няма претенции, иска само да не го закачат, стои в периферията безучастно – прекарва времето си на вилата, на риболов, туризъм и пр.

За съжаление, отделни черти на „шизофренногенната майка” днес срещаме в т.нар.

„бизнес-дамы” – жени, които рядко намират време да общуват емоционално със своите деца или ако са с тях, общуването им носи отпечатъка на бизнес-комуникация. Най-пагубното за тези майки е, че повечето от тях пропускат да комуникират активно през първите месеци (до една година), а впоследствие се опитват да компенсират невъзвратимото.

При тази ситуация е необходима жертва. Жертвата се оказва детето. Бащата избягва детето. В мрежата на патологичната структура попада малкият член на семейството (той е най-слаб). Към него се насочва амбивалентността. Като начало възниква симбиотична

връзка (С. Минучин я нарича „преплетена връзка”, а М. Боуен – „неразграничена връзка”).

Майката силно привързва към себе си детето. В резултат в детето още в ранните му години възниква дълбоко объркване. В годините на малолетието си то не е в състояние да напусне пределите на триъгълника и то се връща към гърдата на майка си.“

РОЛЯТА НА БАЩАТА ЗА ДЕТЕТО

UNICEF – „РОЛЯТА НА БАЩАТА: Днес вече никой не се съмнява, че бащата има също толкова важно значение за детето и неговото развитие, колкото и майката. “

Ги Корно-канадски психоаналитик, последовател на школата на Юнг. Посвещава времето си на психоаналитичната практика. Автор на придобили световна известност книги: „Отсъстващи бащи, изгубени синове“:

https://bg.wikiquote.org/wiki/Ги_Корно?fbclid=IwAR1otrvTKjP8-sY13zaYDPS0kx8LQYr7TZC_10-58ujSkKZ3H2ySeRUUaoE

„...Какво показват изследванията:

Синовете, които не са получили адекватни бащински грижи, често се изправят пред следните проблеми- в юношеството си преживяват объркване по отношение на половата си идентичност и приемат женствени типове поведение; чувството им за самооценка е нестабилно; потискат агресивността (а следователно и потребността си от себеутвърждаване), амбициите и любознателността си. Някои от тях могат да страдат от задръжки по отношение на сексуалността си. Често имат проблеми в ученето. Срещат трудности в уважаването на моралните ценности и приемането на отговорностите, ограничено чувство за дълг или задължение към другите. Отсъствието на граници ги затруднява да действат авторитетно или да уважават авторитета на другите. Недостатъчна им вътрешна структура води до определена слабохарактерност, липса на възискателност, обща неспособност да организират ефективно живота си. Освен това изследванията показват, че е по-вероятно да станат хомосексуалисти, отколкото момчетата, чиито бащи са били достатъчно присъстващи.

Неадекватно обгрижените от бащите синове са по-склонни да развият психологически проблеми, които се проявяват под формата на малолетна престъпност и злоупотреба с алкохол и наркотици.

Тези поведения се коренят дълбоко в бунта срещу патриархалното общество, който отразява като огледало за бащата последствията от неговото отсъствие..“

„Съвсем скоро психолозите вярваха, че ролята на бащата в живота на детето започва, когато то е на три или четири години и вече може да говори. Някои психоаналитици фактически разглеждаха частичното му присъствие в семейството като ползотворна и необходима фрустрация на детето.

През последните 30 години обаче изследванията върху психологията на детското развитие осигуриха изумителна нова информация:

В САЩ и Норвегия няколко изследвания, включващи момчета с поведенчески проблеми, стигнаха до заключения, които силно противоречат на приетото убеждение: момчетата имат абсолютна нужда от баща си в първите две години на съществуването си. Всички деца в изследванията са преживявали отсъствието на баща си през първите две години от живота. В повечето случаи бащите им са били войници, напуснали дома, когато синовете им били много малки, или моряци, отсъстващи по девет месеца в годината. Това, което е шокиращо е, че тези момчета демонстрират същите типове атипично развитие, както сираците в

неадекватните сиропиталища или момчетата, отгледани в семейна среда с един родител и лишени от възможни заместители на бащината фигура.

При всички, на които са липсвали бащите, изследванията демонстрират системни дефицити на социално, морално или когнитивно равнище“!

М.В. Духовникова /в статията “Отхвърляйки бащата“/– руски детски психолог:
<https://webstage.bg/roditelstvo/2805-othvarlyayki-bashtata.html>

„С други думи децата, които майката не е допуснала до бащиния поток (съзнателно или несъзнателно) не могат леко и естествено да събудят в себе си уравновесения, възрастния, отговорния, логичния, целеустремения човек – сега се налага да се полагат огромни усилия. Тъй като психически те са си останали момчета и момичета, и така и не порастват в мъже и жени.

Колкото и забележителна да е майката, само бащата може да инициира възрастната част в детето!

И от любов към майка си и още по-точно от дълбок стремеж да оцелее в дадената семейна система детето все пак се отказва от баща си, а следователно и от мъжкото в себе си. За подобен отказ детето плаща твърде висока цена. В душата си то никога не си прощава това предателство. И задължително ще се накаже за това с провалена съдба, лошо здраве, неуспех в живота. Да живееш с тази вина е непоносимо, дори и ако тя не винаги е осъзната. Но това е цената за неговото оцеляване!“

ЗЗДН - „Пътят към Ада е постлан с добри намерения“

Как и защо чрез декларация се налага насилието върху деца, отнемат се основни права в противоречие на базисни биологични потребности на човека.

Практика и резултати от прилагането на Закон за защита от домашно насилие.

Съдия Матеева-Пернишки Районен съд:

„В огромната си практика на съдилищата се сочи – че възможностите, които този закон предоставя се ползват за търсене на разрешение на друг спор – за развод или за упражняване на род. права – като в този процес по ЗЗДН се събират доказателства, които се ползват после за нуждите на друг процес и допълнително изострят отношенията между съпрузите.“

ЗАКОН ЗА ЗАЩИТА ОТ ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ (ЗАГЛ. ИЗМ. - ДВ, БР. 102 ОТ 2009 Г., В СИЛА ОТ 22.12.2009 Г.)

Чл. 13. (1) (Доп. - ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) В производството по издаване на заповед за защита са допустими доказателствените средства по Гражданския процесуален кодекс, като съдът събира доказателства и по своя инициатива.

(2) Доказателствени средства в производството по ал. 1 могат да бъдат и:

3. декларацията по чл. 9, ал.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) Когато няма други доказателства за конкретни факти и обстоятелства, съдът издава заповед за защита само на основание приложената декларация по чл. 9, ал. 3.

И като започна едно правораздаване на основание декларации...

ЗЗДН е замислен и се използва за защита на жените от домашно физическо насилие. Днес ЗЗДН се е превърнал в закон за допълнителна дискриминация, удобно средство за набавяне на липсващите и така необходимите доказателства в производствата по СК за родителски права, както и приятно средство за съдебните състави при написване на бланковите съдебни решения.

“ДОМАШНОТО НАСИЛИЕ: ВИНОВЕН ДО ДОКАЗВАНЕ НА ПРОТИВНОТО”

<https://bogari.bg/domashnoto-nasilie-vinoven-do-dokazvane-na-protivnoto/>

07/02/2022:

Скрити зад НПО-та сили и интереси се опитват да използват ситуацията в България по отношение на леко завишения процент на домашно насилие по време на пандемията. Целта не е благоденствието на жените, а промяна на посоката, зададена от традициите и здравия разум, като средството за постигането на подобна цел е следването на чужди на българската душевност модели на социални взаимоотношения.

Коя е „Асоциация Анимус“, претендираща да обучава полицаи, медици и млади съдии да се справят с домашното насилие?

Фондация „Асоциация Анимус“ е най-големият доставчик на социални услуги в България. На годишна база фондация „Асоциация Анимус“ има средства равни или по-големи от годишния бюджет на Държавната агенция за закрила на детето. В продължение на десет години Националната телефонна линия за деца 116 111 бе стопанисвана не от държавни органи, а директно от „Анимус“. На 30 април 2020 г. след категорични родителски протести този телефон премина към ДАЗД.

С Решение 9 по дело 3 от 2020 г., обявено на 14 юли 2020 г., Конституционният съд обяви няколко разпоредби от Закона за социалните услуги за противоречащи на Конституцията на Република България. Защити се правото на неприкосновеност на личния и семеен живот и бе потвърдена забраната за масово събиране на информация за частния живот на гражданите – родители и деца. „Асоциация Анимус” изказа категорично несъгласие с мнението на съда.

Когато бъде съобщено за домашно насилие (включително психическо като обидни думи или лишаване от финансови средства), законопроектът предвижда незабавно изолиране на обвинения в насилие без физически, телефонен и медиен достъп до предполагаемата си жертва, а ако той е родител – и до децата, независимо дали те са претърпели или са били свидетели на насилие от негова страна.

Както се описва в множество становища към закона, това отваря огромна врата за злоупотреби на жени, които желаят да получат родителски права, без да е необходимо да доказват каквото и да било. Набеденият баща на децата трябва да доказва своята невинност. Докато доказва невинността си обаче, той не може да вижда и чува детето дори в присъствието на съдия. Вместо това, трябва да използва задължителна социална услуга със специализирани програми за преодоляване на агресията и справяне с гнева, платена (забележете!) от него самия.

За сметка на това, докладващите за претърпяно домашно насилие ще са напълно освободени от ангажимента да съдействат на властите за установяване и разкриване на насилника. Затова пък имат право на социални услуги за справяне с претърпяната травма. Разбира се, част от възползващите се няма да са претърпели никаква травма, но ще се ползват от облаги като настаняване в жилище и други подобни. Тези облаги ще бъдат вероятно заплащани на доставчиците на социални услуги от държавата, а чрез нея – от нас, данъкоплатците.

Най-тежкият аргумент против този законопроект е, че когато на малко дете се „обяснява“ как баща му не го обича и не го търси (докато реално той е възпрепятстван от процедурите по закона), у детето се развива ***Синдром на родителско отчуждение*** и дори оправдателната присъда не може да върне изгубеното доверие.

Преки резултати от дискриминационната практика срещу българския баща по прилагане на Закона за защита от домашно насилие:

„БЯСНА НА МЪЖА СИ МАЙКА ЗАКЛА ДВЕТЕ СИ ДЕЦА С КУХНЕНСКИЯ НОЖ“
<https://www.24chasa.bg/novini/article/9240482> © www.24chasa.bg

„Честит рожден ден сине!

Днес трябваше да станеш на 6г.

Днес трябваше да бъде празник!

Нося те в сърцето си. Там до сестра ти!

От там никой и нищо не може да ви вземе.

Синът ми Васил остана завинаги на 5г., а дъщеря ми Ивон на 3г.

Всички знаят как и защо!

Щеше ли днес да бъде празник, ако съдийката към която се обърнах за помощ и с молба за незабавна защита на децата ми си беше свършила работата с цялата отговорност и сериозност, която се изисква в такива ситуации?! Щеше ли Васил, да стане днес на 6, ако от социални грижи гр.Сандански, бяха реагирали адекватно и своевременно, тогава, когато многократно се обръщах за помощ към тях?!

Щяха ли да са живи децата ми, ако институциите работеха в полза на децата?!

Не в полза на майката, не в полза на бащата, а в интерес и полза НА ДЕЦАТА!

Категорично-Да!

Защо не се задвижихте тогава, когато молах за помощ и съдействие? Защо се задвижихте едва, когато децата ми станаха жертва на майка си? Защо не се вслушахте в думите и молбите ми? Помнете ли как ме убеждавахте, че децата са на сигурно място-при майка си?!

Къде са сега??? Нали според Вас, бяха на сигурно място? Къде са?

Днес трябваше да бъде празник! Днес Васил трябваше да стане на 6, но остана завинаги на 5....

Честит рожден ден сине! Обичам те!

https://www.struma.com/obshtestvo/trogatelno-chestit-rojden-den-sine-dnes-tryabvashe-da-stanesh-na_180048/

СПОДЕЛЕНОТО РОДИТЕЛСТВО НЯМА АЛТЕРНАТИВА

Споделено родителство – основни понятия и хипотези.

Споделено родителство, споделено пребиваване, съвместно пребиваване, споделено попечителство, съвместно физическо попечителство, равно време за родителство (ЕРТ) е споразумение за попечителство над дете след развод или раздяла, при което и двамата родители споделят отговорността за отглеждането на своето дете (деца) с равни или близо до еднакво време за родителство. Режимът на споделено родителство се основава на идеята, че децата имат право и се възползват от тясна връзка с двамата си родители и че никое дете не трябва да бъде отделяно от родител.

Терминът споделено родителство се прилага в случаи на развод, раздяла или когато родителите не живеят заедно; за разлика от това, бракът за споделено печелене/споделено родителство е брак, при който партньорите избират да споделят работата по отглеждане на деца, печелене на пари, домашни задължения и време за отдих по почти еднакъв начин във всичките четири области. Споделеното родителство е различно от разделното

попечителство, при което някои деца живеят предимно с майка си, докато един или повече от техните братя и сестри живеят предимно с баща си.

Популярността на споделеното родителство или равното време за родителство (ЕРТ) нарасна значително през последните десет години. В Испания през 2022 г., например, „Поради законови реформи, законите за равното родителско време (ЕРТ) в Испания сега се прилагат за приблизително 40% от всички разводи.“ Честотата на споделеното родителство спрямо самостоятелното родителство варира в различните страни, като най-разпространени в Скандинавия.

В сравнително проучване на 34 западни страни, проведено през 2005/06 г., делът на 11-15-годишните деца, живеещи в споделено родителство, в сравнение с еднолично попечителство, е най-висок в Швеция (17%), следвана от Исландия (11%), Белгия (11%), Дания (10%), Италия (9%) и Норвегия (9%). Украйна, Полша, Хърватия, Турция, Холандия и Румъния имат 2% или по-малко. Сред англоговорящите страни Канада и Обединеното кралство имат 7%, докато Съединените щати и Ирландия имат 5%.[8] Споделеното родителство става все по-популярно и е особено разпространено в Скандинавия. До 2016/17 процентът в Швеция се е увеличил до 28%; с 26% за деца на възраст 0-5 години, 34% сред възрастовата група 6-12 години и 23% сред най-големите деца на възраст 13-18 години.

Научните изследвания са „ЗА“ Споделеното родителство.

Проведени са епидемиологични проучвания за ефекта от споделеното родителство върху децата, като са използвани както модели на кръстосано, така и надлъжно проучване. Техните заключения са, че децата със споделено родителство имат по-добри физически, умствени, социални и академични резултати в сравнение с децата с основно родителство. Тези констатации са валидни за всички възрастови групи, независимо дали родителите имат приятелски или силно конфликтни отношения и след коригиране на социално-икономическите променливи.

С ранното приемане на споделеното родителство и отличните здравни данни, най-мощните проучвания за споделеното родителство са проведени в Швеция. В голямо напречно проучване, сравняващо над 50 000 деца на възраст 12 и 15 години, живеещи под споделено или самостоятелно попечителство, д-р Малин Бергстрьом установи, че **децата със споделено родителство имат по-добри резултати за физическо здраве, психологическо благополучие, настроение и емоции, самовъзприятие, автономия, родителски отношения, материални резултати, отношения с връстници, удовлетворение от училище и социално приемане.** Използвайки данни от същото напречно проучване, Бергстрьом направи последващо проучване, фокусирано върху психосоматични проблеми с концентрация, сън, главоболие, стомашни болки, напрежение, липса на апетит, тъга и замаяност. Те открили, че и момчетата, и момичетата се справят по-

добре, живеейки при споделено родителство, отколкото като еднолично попечителство. И двете проучвания са коригирани за избрани социално-икономически променливи. Преглед на 60 количествени проучвания установи, че в 34 от проучванията децата в споделено родителство са имали по-добри резултати по отношение на всички измерени променливи за благосъстояние, най-вече за техните семейни отношения, физическо здраве, поведение на подрастващите и психично здраве. В 14 проучвания те са имали по-добри или равни резултати по всички мерки, в 6 проучвания, които са имали равни резултати по всички мерки, и в 6 проучвания, които са имали по-лоши резултати по една мярка и равни или по-добри резултати по останалите мерки. Резултатите бяха подобни за подгрупата от проучвания, които коригираха социално-икономическите променливи и нивото на конфликт между родителите. Променливата с най-малка разлика е академичните постижения, за които само 3 от 10 проучвания показват предимство за споделеното родителство.

Проучванията показват, че децата се справят по-добре при споразумения за съвместно попечителство или когато имат добър достъп до двамата родители, в сравнение с споразуменията за еднолично попечителство.

Ползи за родителите от споделеното родителство.

Докато основните аргументи за споделеното родителство се основават на най-добрия интерес на детето да има близък контакт с двамата си родители в ежедневието си, има и важни предимства за родителите. Повечето родители обичат да прекарват време с децата си, а при споделеното родителство и двамата родители имат тази радост в живота си. И двамата родители също така получават време за работа или игра без деца, без да се налага да наемат детегледачка, което трябва да направи единственият родител, който е попечител. Освен това и двамата родители получават еднаква възможност за кариерно развитие и напредък. Всъщност някои твърдят, че споделеното родителство е критичен компонент в усилията за намаляване на разликата в заплащането на половете.

Законодателство

Някои законодателни органи са установили законова оборима презумпция за споделеното родителство, която благоприятства споделеното родителство в повечето случаи на попечителство, като същевременно позволява на съда да разпорежда алтернативни договорености въз основа на доказателства, че споделеното родителство не би било в най-добрия интерес на децата, като например в случаи на родителски грижи малтретиране или пренебрегване на деца. Законопроекти, насърчаващи споделеното родителство, бяха въведени в Канада и Съединените щати.

Италия

През 2006 г. Италия прие закон, който направи съвместното попечителство стандартно споразумение за разделяне на двойки.[24] Проучване на ефекта от закона предполага, че презумпцията за съвместно попечителство увеличава продължителността и сложността на съдебните спорове за попечителство, но не открива доказателства, че родителите правят

отстъпки при разделянето на активи, за да „откупят обратно“ попечителството от другия родител

Съединени щати

През 2018 г. Кентъки стана първата юрисдикция, която установи правна презумпция за споделено родителство, след като Камарата гласува 81-2, а Сенатът гласува 38-0 в подкрепа и след като законопроектът беше подписан от губернатора Мат Бевин. Подобни закони бяха приети и от двете камари в Минесота и Флорида, но наложени от губернаторите

Статистика и резултати след въвеждане на режима „Споделено родителство“ в щата Кентъки, САЩ:

„Година преди Кентъки да има някакви закони за споделено родителство, започвайки от 14 юли 2016 г. и продължили 365 дни, имаше 22 512 заведени дела в семейните съдилища. Те намаляха до 21 847 в годината, в която започна законът за частично споделено родителство. Когато пълният закон за споделено родителство влезе в сила през следващите 12 месеца, новите случаи паднаха до 19 991. С други думи, семействата на Кентъки завеждат дела за родителски права с 11% по-малко, въпреки нарастването на населението на щата.

Най-високите конфликтни случаи, тези с твърдения за домашно насилие, показват подобен спад.

Жалбите за домашно насилие намаляха с 248 през 2017 г., когато беше приет законът за частично споделено родителство.

Освен това, спадът на домашното насилие се ускори чрез намаляване на допълнителни 445 случая спрямо предходната година, тъй като пълният закон за споделено родителство влезе в сила през 2018 г. За сравнение, заявленията за осиновяване в семейния съд са се увеличили с почти 10% през тригодишния период.“

Споделеното родителство – 10 основни ползи.

Изследванията показват, че децата процъфтяват при споразумения за съвместно попечителство като 50/50. Ето 10-те основни причини, поради които споделеното родителство е важно за щастието и благополучието на децата.

Попечителството 50/50, съвместното попечителство и споделеното родителство предлагат важни предимства за децата и родителите. Предимствата са обяснени тук с помощта на списък с топ 10, който също е представен във видеото по-долу. След списъка показваме примери за най-добрите графици за съвместно попечителство.

Идеята, че децата се възползват от съвместното попечителство и споделеното родителство, изглежда се потвърждава от доказателства от изследвания. **Например проучванията показват:**

Децата, живеещи на пълен работен ден с един родител, са по-стресирани от децата със споделено попечителство (**Стокхолмски университет**);

Децата в предучилищна възраст на възраст от 3 до 5 години под съвместно физическо попечителство имат по-малко психологически проблеми от тези, които живеят предимно или само с един родител (**Uppsala Universitet**); и

Децата се справят по-добре по отношение на широка мярка за здраве – включваща емоционално здраве, физическо здраве, академични постижения и други – ако родителите им следват споделен родителски план след раздялата (Линда Нилсен).

Защо споделеното родителство е полезно - 10 добри причини:

1. Двама родители са по-добри от един.

Полза номер 1 от попечителството 50/50 е да се възползвате от това, че детето има двама родители. Никой от родителите не е маргинализиран и двамата могат да дадат голям принос.

За да разберете защо двама родители са по-добри от един, помислете за африканската поговорка „Трябва село, за да отгледаш дете“. Това означава, че едно дете е по-защитено и има по-богат опит чрез взаимодействие с много хора, които се грижат за него или нея.

Тясното участие на двама родители в живота на децата предлага много предимства.

Вероятно е по-балансирано възпитание. Например единият родител може да обича да чете на дъщеря си, докато другият да я тренира по спорт

Децата получават достъп до разширените семейства и приятелските групи на двамата родители. Това означава повече връзки с баби и дядовци, семейни приятели и т.н.

Всеки родител може да внесе своите собствени индивидуални силни страни, за да помогне за развитието на детето си, като хумор или способности за преподаване.

Грешките и слабостите на отделните родители е по-малко вероятно да причинят проблеми. Например, едно дете може да компенсира това, че единият родител има малко пари, като прекарва време и с другия родител.

Децата имат два основни модела за подражание и имат две различни домакинства, в които растат, което им позволява да избират кое поведение да копират и кое да избягват.

Вярвам, че всеки родител осъзнава, че не можеш сам да възпитаеш правилно дете. Имате нужда от участие на други хора, за да не прецакате детето си по някакъв начин. Чудесен начин да включите другите е да разпределите равномерно родителските задължения.

2. Децата са по-щастливи, когато са близо до двамата си родители

Попечителството 50:50 има предимството да позволява на детето да познава много добре и двамата си родители. Децата имат дълбока нужда да се свържат с майка си И баща си.

Лошите ефекти от отсъствието на баща са добре документирани. Според д-р Едуард Крук отсъствието на баща се свързва с:

Несигурност и намалено самочувствие

Поведенчески проблеми

Бягство от училище и слаби академични резултати

Престъпност, младежка престъпност и тийнейджърска бременност

Злоупотреба с наркотици и алкохол.

Просто непознаването на биологичен родител изглежда създава проблеми за децата, създавайки вътрешна празнота, която не се запълва лесно от другите. И качеството на връзката също има значение.

Децата, които чувстват близост и топлина с баща си, са два пъти по-склонни да влязат в колеж, 75% по-малко вероятно е да имат дете в тийнейджърските си години, 80% по-малко вероятно е да бъдат лишени от свобода и наполовина по-малко вероятно да покажат различни признаци на депресия. Фюрстенберг и Харис

Честият, продължителен контакт с двамата родители дава на детето възможност да формира две основни взаимоотношения. За деца, чиито родители живеят разделени, високо ниво на контакт се постига най-добре чрез попечителство 50:50 и споделено родителство.

3. 50:50 Попечителство поставя "качеството" в качествено време

Друга полза от попечителството 50:50 е да подобри качеството на времето, което децата прекарват с родителите. Когато сте един с друг само половината време, моментите заедно стават по-ценни.

Когато родители и деца наваксват след почивка, те могат: да споделят няколко прегръдки, да говорят за това, което се е случвало в живота на другия, да извършват дейност, която всички харесват, или да се насладят на храна заедно.

50:50 Попечителството е най-добрата форма на споделено родителство. Двамата родители се третираят като равни и изцяло споделят отговорностите за отглеждането на децата.

Адам Сингълтън:

„Съвместното родителство може да подобри качеството на отношенията родител-дете. Склонни сте да избягвате лоши навици и рутина, като например да се отпуснете пред телевизора след работа или училище и да не общувате.

Родителите се чувстват освежени и са по-нетърпеливи да видят децата си. Децата се чувстват желани и, надяваме се, обичани и от двамата родители. Децата могат да ценят повече времето с всеки от родителите.“

Добрият график за съвместно попечителство включва посещения и почивки, които са редовни и нито твърде кратки, нито прекалено дълги. Всеки отделен период е шанс за родителя да освежи и да се подготви за следващото посещение.

4. Децата получават два дома.

Споделеното родителство означава, че детето на практика има два дома едновременно. Това осигурява по-богато изживяване, докато растете.

С два дома едно дете има достъп до повече пространства и функции. Например, те биха могли да играят компютърни игри в игралната зала на един дом. Когато остава при другия родител, детето може вместо това да прекарва време в местен парк или да излиза със съсед, когото познава от училище.

Два дома също означават, че децата получават опит да живеят с повече хора. Доста често едно дете може да живее в различни домове с комбинирани четирима възрастни и множество половинки и доведени братя и сестри.

Хората понякога се притесняват, че наличието на два дома кара децата да се чувстват нестабилни. Въпреки това, 50% от времето, прекарано на едно място, е достатъчно, за да се почувствате много „у дома“. Така че децата под съвместно попечителство обикновено се чувстват сигурни и в двете домакинства.

5. Децата се възползват от конкурентното родителство.

Важна, макар и рядко обсъждана полза от съвместното родителство е здравословната конкуренция, която предизвиква. Никой разделен или разведен родител не иска да чувства, че детето му предпочита да остане с бившия си. Това работи, за да поддържа родителите в тяхната игра, за да осигурят добри преживявания.

Например, един родител може силно да цени дисциплината, упоритата работа и академичните постижения. Но те все пак искат детето им да се радва да дойде при тях. Така те ще смекчат подхода си. Споделената грижа насърчава родителите да обръщат внимание и да задоволяват нуждите на децата си.

За разлика от едноличното попечителство с посещение, попечителството 50/50 насърчава здравословната конкуренция. И двамата родители трябва да се грижат за рутинните, светски аспекти на родителството. Не получавате нездравословната ситуация, при която един родител има толкова малко време с детето си, че в крайна сметка прекарва голяма част от него в разходки, нездравословна храна, пътувания и т.н.

6. Споделеното родителство подобрява стандарта на живот

Деца, които живеят в споразумение за споделена грижа, особено съвместно попечителство 50:50, се радват на по-висок жизнен стандарт поради това. Рисковете от бедност са намалени, тъй като децата живеят в две домакинства. Ако стандартът на живот е нисък в единия дом, поне едно дете може да компенсира това в другия.

Например, в по-бедното домакинство детето може да прекарва времето си в четене, гледане на телевизия и извършване на други евтини дейности. Когато отседат при по-заможния родител, те може вместо това да играят компютърни игри, да пазаруват и да се хранят в ресторанти. Като цяло детето се радва на добър стандарт на живот.

Споделеното родителство също подобрява жизнения стандарт, като позволява на детето да прекарва повече време с родителя с по-високи доходи. Статистиката за доходите в Австралия показва, че получателите на издръжка за деца печелят само около половината от това, което плащат. И платците обикновено имат по-малко от 14% физическо попечителство. Там, където децата виждат родителите, които плащат повече, децата са материално по-добре.

Мнозинството (65 процента) от плащащите издръжка на деца имат под 14 процента грижи за децата си. Средният доход на платците е 47 985 долара. Средният доход на получателите на издръжка към юни 2019 г. е 23 953 долара.

Представяне на Министерството на социалните услуги към разследването на семейното право на Австралия

Една от причините, поради които получателите на издръжка имат ниски доходи, е времето, което отделят за гледане на деца. За разлика от това попечителството 50/50 позволява и на двамата родители да участват в работната сила и да печелят добър доход.

7. Финансовите ресурси се споделят естествено

Попечителството 50:50 и споделеното родителство избягват много от финансовите проблеми при отглеждането на деца след раздялата. Без дори да опитвате, споделената грижа кара и двамата родители да дадат финансов принос.

Когато и двамата родители гледат деца, те обикновено плащат за неща, без да се замислят. Те плащат наем или ипотека за по-голям дом, покриват разходите за храна и енергия, плащат за излети, ваканции и т.н. Всеки родител в крайна сметка допринася с това, което може да си позволи.

Сравнете този начин на управление на разходите със самостоятелното попечителство, където се разчита на издръжката на детето. Един родител трябва да даде пари за неща, които той или тя може да не иска да купи. Родителят без родителски права дори не получава удоволствието да види как детето му се възползва от разходите.

Системата за подкрепа на детето отслабва връзката дете/баща, като отделя акта на любов от акта на осигуряване.

Катрин Един:

„Издръжката на деца е незадоволителен начин за справяне с разходите. Платците често са негодуващи. Получателите се насърчават да останат зависими от бившия си. Родители, които може да искат малко да имат общо един с друг, са принудени да влязат в нездравословни финансови отношения.“

Не е чудно, че децата имат по-добър общ стандарт на живот с попечителство 50:50. Те естествено се възползват от финансовите ресурси на двамата родители. И е по-малко вероятно да имате един родител, който не допринася правилно.

8. Бащите са по-щастливи

За многото разведени и разделени бащи, които искат да бъдат често с децата си, съвместното родителство е благословия. Вие сте в състояние да поддържате близки отношения с малкия човек или хора, които обичате най-много на света. И вие сте в състояние да изпълнявате роля, която придава смисъл и цел на живота: да бъдете ангажиран баща с вашето дете или деца.

Постоянно се установява, че бащите, които губят родителските права, са изложени на по-голям риск от хронични здравословни проблеми, психологически увреждания и смърт. Особено тревожен е рискът от самоубийство на разведените мъже, които са законно лишени от правата на децата си.

Едуард Е Бартлет

„Бащите не се радват да предоставят издръжка за отглеждането на децата си. Това, което обикновено искат, е да бъдат със синовете и дъщерите си. Най-добрият начин това да се случи, когато родителите живеят разделени, е попечителството 50:50 или друга форма на споделено родителство.

А щастливият баща създава щастливо дете. Доволните бащи, които са в добра физическа и психическа форма, са в по-добра позиция да помогнат на децата си да процъфтяват.“

9. Майките са по-щастливи

Благодарение на личните блогъри знаем, че майките оценяват предимствата на споделеното родителство. Това изглежда е вярно дори сред майките, които първоначално са искали еднолично попечителство.

Майките, които са родители, получават повече време за себе си. Това означава, че те са по-освежени, нетърпеливи и подготвени всеки път, когато родителските им задължения започнат отново. Те трябва да бъдат по-щастливи и по-способни да осигурят качествено родителство.

Тези часове са ценна стока, която използвам напълно, за да поддържам приятелства, срещи, работа, упражнения и почивка. Когато децата се приберат в неделя вечерта, всички сме толкова щастливи да се видим и мога да усетя с цялото си тяло колко повече енергия имам за тях.

Ема Джонсън:

„Преди да поискате от съда да преразгледа вашия случай още веднъж (с надеждата да спечелите еднолично попечителство), помислете за неочакваните ползи, на които можете да се насладите, след като всички свикнете със споразумението за съвместно попечителство.

Дженифър Улф:

„Съвместните родители могат да инвестират време в себе си в полза на децата си. Те са в състояние да работят върху физическото и психическото си здраве, да провеждат онлайн курсове, да работят повече часове, за да напреднат в кариерата си и да правят неща като срещи и изграждане на приятелства. Като споделят грижите за децата си, майките могат да станат по-силни родители и по-добри модели за подражание.“

10. Следващото поколение също печели

Споделеното родителство има положителни ползи за децата в техния живот на възрастни. Тъй като децата са в състояние да образуват силни връзки и с двамата родители, те вероятно имат много по-силна база за подкрепа, когато навлязат в зряла възраст.

Когато едно дете стане пълнолетно и плащанията за издръжка спрат, кой помага за разходи като висше образование или депозит за първо жилище? Млад мъж или жена, които са близки и с двамата си родители, са в по-добра позиция от тези, които са отгледани самостоятелно.

Израстването в споделено родителство също подготвя по-добре човек да отгледа собственото си семейство. Те са имали повече модели за подражание в живота си. И вероятно имат голямо разширено семейство, от което да се възползват.

Разделянето на родители, които избират да споделят по равно своите родителски задължения, по някакъв начин също върви към споделяне на техните задължения на баба и дядо. Когато майка и баща си сътрудничат, за да се поддържат взаимно като съ-родители, това със сигурност трябва да е добре за всички, които ги следват.

Споделено родителство – в ЕС, Румъния, Гърция, България.

Съгласно Законодателно проучване №209 от м.7.2018г. на Народното събрание на Р. България на тема „Въвеждане на принципа на споделено родителство“

[/www.parliament.bg/pub/students/2021062592830_%D0%9F%D0%98-209.pdf/](http://www.parliament.bg/pub/students/2021062592830_%D0%9F%D0%98-209.pdf/)

в семейното законодателство и практики на държавите в ЕС се достига до следните изводи и факти:

„В последните 30 години настъпиха съществени промени в областта на семейното право.

Реформа с преминаване от едноличното упражняване на родителските права към споделено родителство е направена в САЩ, Канада, Австралия. В последствие промени настъпват в Европа – Франция, Италия, Португалия, Белгия, Скандинавските страни, Германия също, в подкрепа на споделеното родителство.“

Споделено родителство в съседните на България държави от ЕС:

„Румъния: Новият Семейен закон 257/2013г. забранява на родителите да се отказват от Споделено родителство!“;

Промяната на новият Семейен закон е по инициатива на майки-професори по Психология.

„Гърция: Новият Семейен закон № 4800/2021г., чрез установяване на Споделено родителство предоставя по-големи права на родителя, който не е попечител при раздяла, като му отделя една трета от цялото налично време на детето. Предвижда тези договорености като задължителни и не подлежат на споразумение!“

„БЕЗСИЛИЕТО НА ИНСТИТУЦИИТЕ“ в България

UNICEF - Изследване на насилието над деца в България 2019-2020г.:

Източник: <https://www.unicef.org/bulgaria/documents/изследване-на-насилието-над-деца-в-българия>

„Докладът е написан от Елизабет Яроу и д-р Софи Хеджис под ръководството на проф. дейм Каролин Хамилтън.

Консултативният съвет се състоеше от експерти от Министерството на труда и социалната политика, Министерството на вътрешните работи, Министерството на правосъдието, Министерството на образованието и науката, Държавната агенция за закрила на детето, Агенцията за социално подпомагане, Националното сдружение на общините в Република България, Националния статистически институт, Националния център за обществено здраве и анализи, и неправителствени организации (ИСДП и „Асоциация Деметра“)

5.6 Основни пречки в съдебната система

Въпреки че много от представителите на съдебната система отчитат предимствата на щадящите подходи, липсата на съдилища и процедури, съобразени с интересите на детето, остава пречка. Друг **въпрос, повдигнат от няколко прокурори и социални работници**, е отрицателният ефект на бракоразводните процедури върху децата, както и нарастващата тенденция родители да повдигат неверни обвинения срещу ответната страна за упражняване на домашно насилие, за да придадат повече тежест на собствения си интерес. Прокурорите обръщат внимание и на пропуски в ЗЗДН, според който родител може да подаде молба до съда за заповед за защита, която впоследствие се използва в бракоразводния процес. Такива случаи трябва да бъдат разглеждани внимателно, в случай че твърденията за насилие са верни, но те ангажират ресурси на ОЗД и прокуратурите и могат да окажат **отрицателен ефект върху засегнатото дете.**“

Липсата на капацитет сред социалните работници, които се потвърждават и от получените качествени данни в България съгласно Доклад на UNICEF - Изследване на насилието над деца в България 2019-2020г.?

Източник: <https://www.unicef.org/bulgaria/documents/изследване-на-насилието-над-деца-в-българия>

„ЧАСТ II. Капацитет на институциите, отговорни за превенцията, установяването и реакцията на насилието над деца в България - 4.3 Натовареност на социалните работници.

Социалните работници не са склонни да обсъждат броя на случаите, по които работят, поради притеснения, че им се търси отговорност. Въпреки това, сред отговорилите на въпроса натовареността варира от минимум 2 до максимум 200 случая. По-високи обеми отчитат социалните работници от ОЗД — средно 55 случая, при съответно 26 и 15 за РДСП и ЦОП. Висока натовареност отчитат и участниците в качествените

интервюта, по време на които социален работник от София сподели: „Често имаме списъци с чакащи. Капацитетът ни е да обслужваме 120 клиенти, но сме работили с 260 и още 50 в списъка с чакащи.“ Социалните работници обръщат внимание на въздействието, което това оказва върху качеството на предоставяните услуги. Служител в социална услуга от резидентен тип коментира: „Всеки служител в ОЗД има 40 случая, което само по себе си говори

не за ефективна, а по-скоро за документална работа.“

„Тези резултати са показателни за тревожно високите нива на стрес и липсата на капацитет сред социалните работници, които се потвърждават и от получените качествени данни. Няколко участници от различни институции изтъкнаха необходимостта от повече служители в ОЗД и високото текучество на персонала, произтичащо от голямото натоварване, ниското заплащане и липсата на подкрепа.

„Мисля, че проблемът е, че ОЗД нямат достатъчно персонал, страдат от емоционално изтощение, липсват им умения и имат голямо текучество на служителите. Тези проблеми трябва да се разрешат и заплащането им трябва да стане по-високо.“ - служител на Фондация „Асоциация Анимус“, София

Почти една четвърт (24%) от социалните работници в ОЗД заявяват, че супервизия им се осигурява рядко или никога. Това потвърждават и резултатите от качествените интервюта, в които социални работници в услуги, управлявани от общините изтъкват липсата на супервизия. Така например в Перник социалните работници заявяват, че тяхната агенция, не им предоставя никаква супервизия или наставничество. Що се отнася до случаите, в които такива са били осигурени, социалните работници не ги считат за особено ефективни.“

„Каквото и да ти говорят, знай, че става дума за пари.“

Конституционният съд отмени съдебната медиация в деня, в който тя трябваше да заработи след жалба на Висшия адвокатски съвет, тъй като на българина са му нужни повече право и съд.

На 1 юли 2024г. трябваше да влязат в сила новите правила за задължителна медиация по висящи съдебни дела. С тях можеше да се спестят време и средства на страните по някои видове съдебни спорове в условията на поверителност и съхраняване на отношенията между родителите.

МТСП-Агенция за социално подпомагане:

„Социалните услуги са финансирани от държавния бюджет.

Предоставянето на социални услуги за деца цели създаването на условия за пълноценно развитие, чрез грижа и подкрепа на децата в общността и децата в риск. Процесът по

закрила на детето се осъществява и чрез редица мерки, които се изразяват в насочване към подходящи социални услуги за деца.....“

Децата не се нуждаят от услуги, а от родителите си, защото „в света на малкото дете най-важно място заемат неговите родители....“

Защо т.нар. социални услуги на МТСП/АСП не са насочени към социализиране на родителите с детето, а полагат повече усилия за тяхното разделяне с т.нар. социални доклади, в които отчуждаващия родител е „печеливш“?

Отговорът може би е в състава и структурата на АСП и ДАЗД– 96% е съставена от жени, а в Перник – 100%, които вероятно „патологично са възприели последиците от развода си“.

РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ДЕЙСТВИЯТА НА „СИСТЕМАТА ЗА ОПАЗВАНЕ ВИСШИЯ ИНТЕРЕС НА ДЕТЕТО“

Каква е статистиката и резултатите от т.нар. система за опазване „висшия интерес“ на българските деца?

„От наличната статистика за броя на ражданията, броя на разводите и броя семейства, състоящи се от родител и дете/деца, може да се стигне до извода, че децата на разведени или разделени родители са не по-малко от 300 000, а може би дори и половината от всички деца в България (Dnes.bg -16.10.2017г.). Председателят на Държавната агенция за закрила на детето (ДАЗД) по време на националната конференция „Насилието и детето на 21 век“ огласи данни за броя на децата, поставени в риск от родителски конфликти- 17 000 (www.24chasa.bg- 24 часа.bg-23.11.2017г.) . Това прави положението на децата след развода на родителите им един от значимите социални проблеми, който заслужава особено внимание и грижа. Тези деца са с нарушена семейна среда и са деца в риск по смисъла на Закона за закрила на детето (ЗЗДт, § 1, т. 11 ДР на ЗЗДт). При конфликт между родителите, те остават без грижата на единия от тях, отглеждани са в условията на повишен риск от бедност и крайна бедност (www.nsi.bg -НСИ) , лишени са от подходящ контрол и постоянен надзор, отпадат от училище (www.vitosha-research.com - Витоша Рисърч) , често стават жертва на злоупотреба от страна на отглеждащия родител и развиват синдром на родителско отчуждение.“

Ето защо единственият логичен извод, който може се направи е следният:

Посредством тежка дискриминационна политика към българския баща с практиката по прилагане по ЗЗДН, се постига изключително ефективно родителското отчуждение, което е насилие-емоционално и психическо върху българското дете. В следствие на което се очаква, че детето ще развие форма на социопатия или психопатия и ще извършва проектираните форми на насилие върху други жени, мъже и деца в по-зряла възраст, за които му действия се предполага, че ще бъде очакван „на пусия“ и от Наказателните колегии на съдилищата в България.

Както се вижда от статистиката в България се „създава армия“ от деца в риск и нарушено психично здраве. Масовата практика по прилагане на ЗЗДН да се осъжда

бащата на всяка цена води единствено до психическо насилие върху децата и стимулира търсенето и използването на закона за „разрешаване“ на родителския конфликт и съперничество произлезли от архаичната практика от 60-те и 70-те години на миналия век по постановяване на т.нар. „режими на Свиждане“ съгласно СК.

Как другите оценяват «системата» и правата на човека в България

Държавен департамент на Съединените щати:

Доклад за практиките по спазването на правата на човека в страната /България/:
д. Отказ на справедлив публичен процес

Според Конституцията и закона се предвижда независимост на съдебната система, но корупция, неефективност и липсата на отчетност продължиха да бъдат широко разпространен проблем.

Общественото доверие в съдебната система продължи да бъде ниско поради представата, че магистратите се поддават на политически натиск и не правораздават безпристрастно...

Раздел 4. Корупция във властта и липса на прозрачност в Управлението

Макар законът да предвижда наказания за корупция на длъжностни лица, властите не прилагаха законовите разпоредби ефективно и длъжностни лица от всички сфери на държавното управление участваха безнаказано в корупционни практики. През годината имаше съобщения за корупция във властта, включително получаване на подкуп, конфликт на интереси, схеми за умишлено длъжностно присвояване, нарушения на обществени поръчки и търговия с влияние.

В своя годишен доклад за Европейския семестър от м. Март **Европейската комисия определи корупцията като основна пречка пред инвестициите и отбеляза, че “борбата с корупцията продължава да бъде предизвикателство..”**

„Проф. Каламарис: В Гърция нямаме Нотариуси като в България, имаме закони“- 20.8.2024г.- <https://m.dnes.bg/notifikacii/2024/08/20/prof-kalamaris-v-gyrciia-niamame-notariusi-kato-v-bylgariia-imame-zakoni.617490>

„Проф. Огнян Герджиков: Аматьори предлагат опасни закони, станахме за смях на света“- 22.5.2024г.- <https://eurocom.bg/2022/05/27/prof-ognyan-gerdzhikov-amatori-predlagat-opasni-zakoni-stanakhme-za-smyakh-na-sveta/>

Брачната институция е в криза.

За това говорят свободните предбрачни и извънбрачни връзки, намаляващият брой официално сключени бракове, изострящите се семейни конфликти, ниската раждаемост и многото разводи.

Според статистиката в България близо 300 000 влюбени делят един дом без брак. Над 50 процента от децата се раждат от родители, които съжителстват, без да са минавали под венчило. Едва половината от бебетата обаче са официално припознати и от мама, и от татко. Това е според статистиката.

Кризата на семейството е глобална и засяга целия свят, но в България никога не е била толкова сериозна. Вместо да изпишат вежди, промените в нормативната база вадят очи. В нея няма нищо лошо, но не беше сега моментът да се правим на силно развита европейска държава. Защото сме на първо място на Стария континент само по корупция и сме сред последните по икономически и за съжаление най-вече по морални критерии. В следствие на което хората спряха да се женят, но не защото любовта им няма нужда от узаконяване, а защото не им се харчат пари за нелепия постсоциалистически ритуал. Разводите скачат рекордно, семейната институция е с напълно разрушен имидж и виновни сме всички ние, които някак бързо забравихме, че семейството учи на отговорност не само нас, но и децата ни.

Близо 70 процента от неженените двойки се разпадат след няколко години. Обикновено това става след раждането на деца. И така ценностният модел за бягство от отговорност и недоверие към семейството се репродуцира от поколение на поколение.

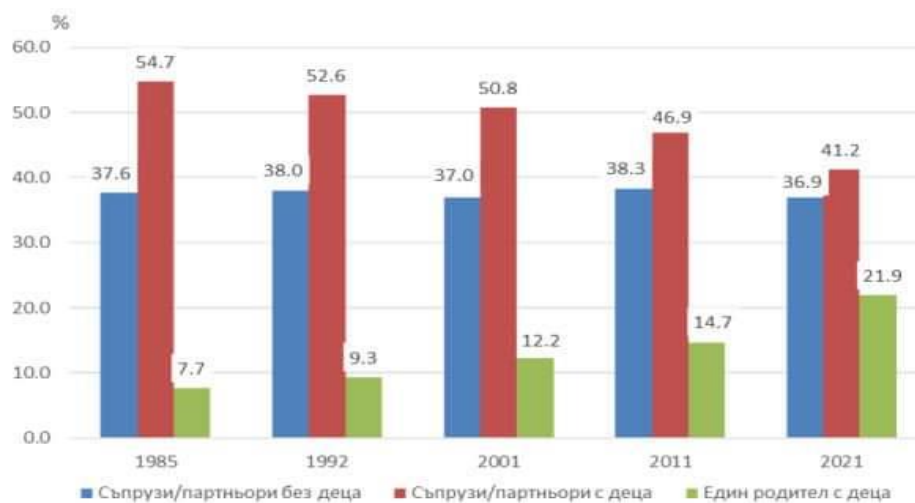
Прословутото насилие в семейството всъщност се среща четири пъти по-често при съвместното съжителство без брак и това е доказано от стотици изследвания.

Да поставяме под съмнение бъдещето на брака, означава да отричаме себе си като общество, способно да се променя и адаптира.

**Верният и много по-труден път е да се опита да намерим
брака на бъдещето.**

НСИ-Структура на семействата по вид и години:

Фиг. 2. Структура на семействата по вид и години на преброяванията

ПРИЗНАНИЕТО

Съдия Геновева Илиева – Районен съд Варна в статия „Институционалното безсилие пред родителското отчуждение-историята на две деца“ -

<https://news.lex.bg/институционалното-безсилие-пред-род/>

**“За развитието на едно общество можем да съдим по начина,
по който съумява да се погрижи за децата...”**

“Детето не е вещ, която можем да заключим в килер и отваряйки го след 3 или 5 години, когато едно или няколко производства между родителите вече са приключили, да очакваме, че ще го заварим на същата възраст и в същото състояние. То расте и се променя. Ако не му се помогне навреме, тук и сега, и насилието не бъде прекратено веднага по категоричен начин, няма смисъл да говорим за

**„интереса на детето”, едно лишено от съдържание понятие,
към което държавата е останала безразлична.”**

Ето защо е крайно време да бъде премахната привилегията на держания чиновник да извършва бездействия, действия по дискриминации във вреда на здравето на българското дете и неговите базисни биологични потребности, като се извърши

съдебна реформа и промени в Семейния кодекс.

Категорично трябва да се отхвърли и премахне насилието над деца, като се запише минималният задължителен дял от времето на детето, което то трябва да бъде с т.нар. «неотглеждащ родител» – минимум 35%.

В противен случай билбордовете с родители на фондация «**За споделено родителство**» (<https://zaspodelenoroditelstvo.bg/>) и делата срещу България пред ЕСПЧ само ще се увеличават, защото

децата са Смисълът, а не оръжие за отмъщение!

Бог да пази българското дете от т.нар. „социални доклади“ и съдебни решения „спазващи“ висшия му интерес !

София

Стилиян Александров – баща на ангел